

Op 16 september plaatste gedeputeerde Co Verdaas een column over de verplaatsing van De Beijer op de site van de Gelderse PvdA: Het Millingerwaardsyndroom. Onderstaand dient Johan Haverdings hem van replek, waarbij hij de gedeputeerde voorzichtig tot voorzichtigheid maant.

Beste Co,

Toegegeven, ik spreek je aan met 'Co' en in de tweede persoonkelvoud . Dat is niet mijn gewoonte op 'papier', maar in een column kan en mag veel, en mijns inziens in een reactie daarop ook. En je ondertekent je eigen column – Het Millingerwaardsyndroom - op de Gelderse PvdA-site met 'Co', dus ik neem maar aan dat het oké is.

Tot zover de inleidende beschietingen.

Dus:

Beste Co,

Je column op de Gelderse PvdA-site heeft me een beetje getriggerd. Ik plaats onderstaand nu een link, zodat iedereen na kan gaan waarover ik het heb:

<http://bit.ly/pfA4Db>

Mijn eerste ingeving was om te reageren via de reageer-knop, maar dat gaat niet. Daarvoor moet ik eerst een 'mijn PvdA-account' aanmaken. Op zich heb ik daar niet echt iets tegen – alhoewel ik de woorden 'mijn' en 'PvdA' nog niet eerder in één zin heb gebruikt – maar het is me niet gelukt. Dus dan maar hier.

Getriggerd dus. En wel vooral door de volgende twee passages:

'Maar natuurlijk heb je ook dossiers waar je als gedeputeerde meer weerstand ondervindt, waar je wel eens chagrijnig van wordt en je voor je het weet Louis van Gaalachtige neigingen gaat vertonen 'ben ik nou zo slim, of zijn jullie nou zo dom ...'. Niet slim, niet handig, dus hou ik me in, al blijft het frustrerend als je niet goed kunt uitdragen waarom je De Beijer wil verplaatsen, zodat zowel de rivier als het natuurgebied De Millingerwaard meer ruimte krijgen. Het enige wat je dan kan doen is er zelf in blijven geloven, wel te blijven luisteren naar kritische geluiden natuurlijk, maar het interne kompas is het enige wat je dan op koers houdt.'

En:

'Of ik het ga redden in de Staten zal moeten blijken, maar ik weet weer beter dan ooit waarom ik hier ook alweer jaren aan trek en sleur.'

Eerst maar 'es naar Van Gaal. Ai! Een vergelijking met deze voetbalgoeroe is per definitie een riskante exercitie. Stuur de man de wei in met elf profs, hij verricht wonderen. Maar zodra er meerdere belangen een rol spelen – ik noem een Crujff, Beckenbauer, of meer in het algemeen de KNVB of 'de media'- dan gaat 'ie ongenadig op zijn smoelwerk, want poogt zijn eigen domheid in groter verband te projecteren op eender welke ander. Kort gezegd: dan laat zijn interne kompas hem faliekant in de steek.

Voorzichtigheid geboden dus met die man.

Dan 'trekken' en 'sleuren', de tweede passage.

De woorden 'trekken' en 'sleuren' verwijzen letterlijk naar iets ergens weghalen, naar vertrek. Ik ken de Millingerwaard. Het is inderdaad een uniek gebied. Het gebied zal er zeker mee gediend zijn als De Beijer er vertrekt. Voor zover ik het kan overzien is daar echter niet zoveel trek- en sleurwerk voor nodig; ik zou niet weten wie zich daar nou zo weerbarstig tegen verzet. Volgens mij niemand – afgezien dan van de VVD aan het begin van de zomer, maar dat bleek een storm in een glas water. Dus dat trekken en sleuren, Co, dat is niet een complete voorstelling van zaken. Het gaat nou juist om het duwen. Als ergens iets moet verdwijnen en je vindt dat het wel moet blijven bestaan, moet het dus elders verschijnen. Dan moet je het na het trekken en sleuren ergens anders naartoe *duwen*. En dáár zit 'm de kneep. Want 'ergens anders', dat is ook een plek. Daar bestaan belangen. Daar is natuur. Daar wonen mensen. En de mensen daar zijn echt niet dommer dan dat jij slim bent.

Ik zal je iets vertellen over die mensen. Ze zijn, zowaar, net als alle andere mensen. Ze hebben zorg voor hun omgeving, voor hun veiligheid, houden van hun natuur. En ze hebben weinig op met het argument dat de verplaatsing van De Beijer naar Dodewaard per saldo meer natuur oplevert. Dat is namelijk een rekenkundige wijze van beschouwen. Weliswaar een wiskundige waarheid, maar qua ervaring een farce. Mensen beleven hun eigen omgeving niet in aantallen hectares. Wees voorzichtig dus, met dat duwen.

Even terug naar je beeld van dat kompas. Da's een mooie en veel gebruikte metafoor. Te veel.

Ik heb wat ervaring met dat instrument. Onmisbaar op zee. Het wijst je een richting, een koers. Maar.... meer doet het niet. Het zegt niets over de diepte, niets over het weer, niets over de tijd van aankomst en al helemaal niets over de plek van bestemming. Kort gezegd: het wijst enkel. Onverstoorbaar, in één rechte lijn. Zelfs nog steeds wanneer je scheepje inmiddels versplinterd op een ijsberg ligt. Want het waarschuwt je niet voor voetangels en klemmen op je weg; daar heb je meer en andere instrumenten voor nodig. Voorzichtigheid geboden dus met zo'n ding.

Je hebt een mooi plaatje bij je stukje gevoegd: wilde paarden in een wijds landschap. Het illustreert prachtig wat de ingreep in de Millingerwaard moet gaan opleveren. Rust. Natuur. Stilte.

Ik doe mee. Ik zet hier mijn eigen plaatje bij. Ook met paarden. Weliswaar iets minder wild, maar toch. Het illustreert prachtig wat we door de ingreep in Dodewaard moeten gaan inleveren. Rust. Natuur. Stilte. Veiligheid. Pas wanneer je je daar echt rekenschap van geeft, heb ik oog voor je frustratie en chagrijn.

Johan Haverdings